

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 2 (329)
Anul IX
14 ianuarie 2018

ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

Când ți se împlinesc dorințele, adu-ți aminte să mulțumești!

Dintre cei zece leproși primitori de milă, adică vindecați, doar unul se întoarce la picioarele lui Iisus și spune: Mulțumesc! Și acesta era de alt neam. El devine un alt om, ceilalți nouă niște chinuiți, după slovele Sfântului Ioan Gură de Aur, „fiind torturați cei care, împlinindu-li-se dorința, rămân lipsiți de mulțumire”.

(Sursa: doxologia.ro)

Intrând într-un sat, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, învățătorule, fie-Ți milă de noi! Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar pe când ei se duceau, s-au curățit. Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare, slăvind pe Dumnezeu. Și a căzut cu fața la pământ, la picioarele lui Iisus, mulțumindu-l.

Teologia satului stă cuprinsă în această poziție: Dumnezeu (Iisus Hristos) intrând într-un sat a fost întâmpinat... Da, înainte vreme, Dumnezeu intra mai des în satele noastre, în orașele noastre, în casele țărănești, în casele orașenilor. Și era așteptat, cu mâna streășină

la ochi. Azi, pe ulițele satelor, câte mai sunt, nimeni nu-L mai așteaptă pe Dumnezeu. Uneori, câte-o pâlpare de om, cu mâna întinsă, așteaptă poștașul să aducă amarăta de pensie, dacă este. Înainte vreme, nu era nici aceasta, dar erau altele... bune, sfinte și frumoase.

Iată-L pe Mântuitorul întâmpinat acum de zece leproși care ridică glasul spre a cere milă. Curios, ei nu cer vindecare. Simplu și drept ar fi fost să-L roage pe Iisus: Doamne, fă-ne bine, curăță-ne de această cumplită suferință! Nu, ei spun: Iisuse, învățătorule, fie-Ți milă de noi. (...)

Preoția și medicina din zilele noastre trebuie să fie depozitarele milei, pentru a dăruie vinde-

care. Cuvintele „milă voiesc, iar nu jertfă” (Matei 9, 13) pot fi traduse cotidian astfel: jertfa voastră să fie mila. Dintre cei zece leproși primitori de milă, adică vindecați, doar unul se întoarce la picioarele lui Iisus și spune: **Mulțumesc!** Și acesta era de alt neam. El devine un alt om, ceilalți nouă niște chinuiți, după slovele Sfântului Ioan Gură de Aur, fiind torturați cei care, împlinindu-li-se dorința, rămân lipsiți de mulțumire. (...)

În vechiul Legământ, în cartea Pildelor 15, 15, găsim o cutremurătoare profeție: „**inima mulțumită este un ospaț necurmat**”.

Pr. Sever Negrescu

Sfânta Nina, luminătoarea Georgiei

Sfânta Nina este prăznuită pe 14 ianuarie. Sfânta Nina s-a născut în jurul anului 290, în Capadocia. Era rudă apropiată a Sfântului Mare Mucenic Gheorghe, potrivit unui vechi manuscris fiind chiar verișoara acestuia. La împlinirea vârstei de 12 ani, ajunge în grija stăreței Niofora, pentru că tatăl ei devine pustnic, iar mama sa ia decizia să-și petreacă viața îngrijindu-se de săraci și de cei în suferință. Cu binecuvântarea episcopului Iuvenal, pleacă din Ierusalim către Armenia. În anul 315 ajunge în Mtskheta, locul în care, potrivit celor mărturisite de stăreța

Niofora, s-ar afla „Cămașa lui Hristos”. Sfânta Nina a predicat Evanghelia săvârșind diverse minuni: convertește la creștinism pe conducătorul sinagogii din Abiatar, revarsă darurile Sfântului Duh asupra soției împăratului Miran, care era demonizată, îi va reda vederea împăratul Mirian. Cea din urmă minune va face ca împăratul Mirian să părăsească închinarea la idoli și să-l primească, pentru creștinarea Iviriei (Georgia de astăzi), pe arhiepiscopul Antiohiei.

Sfânta Nina a trecut la cele veșnice pe data de 14 ianuarie 338. La moartea ei, Sfânta Nina a fost depusă în raclă la Mănăstirea Bodbe din Kakheti, mormântul acesteia devenind un vestit loc de pelerinaj. De asemenea, **crucea Sfintei Nina**, făcută din crengi de viță-de-vie și prinsă cu părul sfintei, a devenit simbolul creștinătății georgiene.

Privegherea celui adormit – teologie și semnificații

Privegherea celui adormit are rolul de a-l conduce pe acesta prin rugăciune pe drumul său spre veșnicie. Întrucât el nu mai are puterea de a se ruga pentru iertarea păcatelor lui, pentru că timpul de rugăciune a trecut, acum intervine rolul celor rămași pe pământ de a-l ajuta prin pomenire și priveghere să treacă de Judecata cea înfricoșătoare spre fericirea cea veșnică. (Sursa: *doxologia.ro*)

Prupul fiecărui om care a murit stă, de regulă, trei zile și două nopți neînzmormântat. În aceste două nopți cât stă cel trecut la Domnul în casă, în toate părțile locuite de români se face așa-numitul priveghi, la care se adună apropiații celui răposat, pentru a-l petrece pe acesta pe ultimul său drum și a medita în rugăciune la căpătâiul lui.

Priveghiul creștinesc este o împreună-petrecere sau priveghere a rudelor, prietenilor și cunoscuților repausatului, lângă trupul său neînsuflețit, pe parcursul acestor zile și nopți pe care el le petrece în casă până la înmormântare, unde se rostesc rugăciuni și se citește Sfintele Scripturi, Viețile Sfinților, Psaltirea și alte cărți folositoare de suflet, care luminează pe cei prezenți, îi trage la sentimente mai creștinești și îi îmbogățește în toate cele bune.

În vechime, după moartea unui creștin, se adunau credincioșii în casa lui. Acolo săvârșeau rugăciuni sub îndrumarea unui preot sau diacon. Rugăciunile acelea durau și peste nopți. De aici își trage numirea de priveghi sau priveghere la morți. După vechea datină, la casa repausatului preotul citește Sfânta Evan-

ghelie și Stâlpii, cântărețul citește Apostolul, iar paraclisierul citește Psaltirea. În lipsa acestora, se aleg că citească dintre credincioșii care sunt mai în vârstă, mai cinstiți și evlavioși, care citească mai clar, cărți sfinte, alese, pentru a folosi și lumina cât se poate mai mult pe ascultători. De asemenea, aceștia pot să citească și Psaltirea, ce are rolul de a salva sufletul din mâinile vrăjmașilor care încearcă să și-l însușească.

Priveghiul poate căpăta un înțeles păgânesc atunci când se aduc lăutari care cântă, iar cei prezenți, și mai cu seamă tinerii, joacă, atunci când se fac glume care să stârnească râsul celor prezenți, atunci când se împlinesc și se respectă anumite datini și obiceiuri superstițioase și păgânești, atunci când se mănâncă mult și se bea până la îmbătăre, când se rostesc vorbe deșarte, când se aduc bocitoare care joacă teatru, sau atunci când rudele repausatului îl bocesc cu disperare, asemenea necredincioșilor care nu au nici o nădejde de viață veșnică.

De aceea, preotul trebuie să se implice în aceste momente pentru a se evita aspectul de șezătoare pe care îl poate lua priveghiul. Asistența poate fi îndrumată să citească rugăciuni,

psalmi sau pasaje din cărți de spiritualitate creștină, care vorbesc despre adevăratul sens al vieții pământești. Venirea preotului în casa celui decedat ar trebui să constituie un bun prilej pentru combaterea exagerărilor, a practicilor magice sau a superstițiilor pe care le observă. Rolul preotului este să încurajeze familia, având în minte cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Fraților, despre cei ce au adormit nu voim să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care nu au nădejde. Pentru că, de credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu pe cei adormiți întru Iisus îi va aduce împreună cu El” (I Tesaloniceni 4, 13-14) și îndemnul Sfântului Ioan Gură de Aur: „**Da-că tu crezi că moartea este numai un somn, de ce în zadar mai plângi? Dacă faci ca păgânii, cu ce te vei îndrepta?**”.

Așadar, privegherea celui adormit are rolul de a-l conduce pe acesta prin rugăciune pe drumul său spre veșnicie. Întrucât el nu mai are puterea de a se ruga pentru iertarea păcatelor lui, pentru că timpul de rugăciune a trecut, acum intervine rolul celor rămași pe pământ de a-l ajuta prin pomenire și priveghere să treacă de Judecata cea înfricoșătoare spre fericirea cea veșnică.

A privegherea înseamnă a fi conectat tot timpul cu gând de rugăciune la cel care a trecut din această viață, pentru ca și el să înalțe rugăciuni înaintea Tronului lui Dumnezeu pentru cei dragi rămași pe pământ.

Protosinghel Nicodim Mândiță

Care este fapta bună cea mai iubită de Dumnezeu?

3is-a un bătrân oarecare: „Fiilor și fraților, să înțelegeți și să știți toți aceasta: că niciuna dintre faptele cele bune nu este așa de iubită și de plăcută lui Dumnezeu, ca atunci când mulțumește omul întru scârbe.

Și nu se bucură Dumnezeu de alta mai tare, decât atunci când cineva răbdă bucuros orice fel de scârbe și s-ar întâmpla lui (cum este de pildă boala, clevetirea pe nedrept sau prigonirea și alte necazuri). De asemenea, și de la cel care este bolnav cu trupul său, nu cere Dumnezeu post și înfrânare de mâncare și băutură sau altă osteneală și nevoiță a trupului.

De la el cere Dumnezeu numai multă milă și rugăciune duhovnicească și să-i fie mintea lui pururea la Dumnezeu, iar postul și osteneala trupească le face omul pentru domolirea zburdăniunilor firești, adică pentru înfrânarea necuratelor poftă și a patimilor trupești.

Boala trupului este mai presus decât postul, iar răbdarea cu mulțumire a bolnavului este mai presus decât toată nevoiță și osteneala trupului.

Pentru aceea, de la bolnav nu se cere și nici nu se cearcă postul și înfrânarea și alte osteneți, ci datoria lui este să mulțumească pururea cu osârdie și cu toată inima sa lui Dumnezeu, rugându-se să i se dea răbdare”.

Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț

